

זיונים

זה לא הכל חלק ב

מריו פוזו, מחבר הסנדק, התבטא כל-כך מדויק לגבי ספרים פנניים, "הלכתי" הוא הגדיר, "לקנות לי בונבוניירה מודי פסת".

נזכרתי בזאת, כי פגשתי את דן בן-אמון, אני ממחלקת המיתפננים על השוק-לדים שלו — אז ביררתי מתי ההמשך. אי-אפשר להשאיר בן-אדם ככה, עם זיונים באוויר.

אמר לי יש! יש! יש! יש לי כבר מאה שמונים עמודים! ימים יפים עכשיו, ימים יפים. אני כותב כל יום.

שמחתי לשמוע. כן, זה גם לחכות לאיזה כף, הצהרות הנאה שכאלה, זו הדבקה עצמית של רבב על המצה. אצלנו גמרת קאריירה של אינטלקטואל מזהיר — אם אתה אוהב אותו, מה לעשות.

מיצוות החכמולוגים, זה לזרוק בו אבן, כי גם הם קיימים. איך ידעו אחרת שגם הם היו כאן פעם? ככה זה. אהבה ומחד מאות הם ערכים נטמעים, מתמוגים, אבל שינאה יצרית לבן-אדם היא ייחוד. היא עצמיות, שיהיה, לא איכפת לי להקשיב למתנגדים שמסבירים יפה. לפעמים זה תענוג בפני עצמו לשמוע. מצחיקים אותי רק אלה, שתופסים מישרות בעיתונות, וצורחים בקול סריס, היסטרי ביקורת סיפרותית — "אימפוטנט!!!"

לא יודעת מה בקשר לקוראים, אבל

מיסעדה

קוסקוס דגים אלוהי

כתבתי לפני כמה חודשים על מיסעדה יפואית עם תפאורה לא מרשימה — דגים בטעם-אפריקה, שמשחקים אותה שם ב-דגים וסלטים לא גורמליים וזולים. שימו את כל התישבות בצד, למרות שמגיע להם, ההחליפו את כל זאת עם קוסקוס הדגים המטורף שמגישים שם. זו מנה שמורצת רק לאחרונה, ישר מהראש של מרגרט, זו הבעלים.

באים למאמא מרגרט, ומבקשים רק קוס-קוס דגים. מקבלים קערה ענקית מלאה ניתחי לוקוס, ירקות מבושלים משגע, מרק כימעט גליטיני מרוב סמיכות בריאות וי-טמינים, כוסברה טריה, תבליני גן-עדן ומה לא. מה לא. ליד זה מגישים הר של קוס-קוס, ואם נגמר המרק, ולא מתפקעים באמצע בצליל אבטיח בשל, מרגרט מור-סיפה בלב רחב.

כל העסק עולה שלוש מאות לירות בלבד, וזה הקוסקוס הכי טעים שאכלתי אי פעם. אני, שבחיים לא נוגעת בקוסקוס. להזכירכם. מכיוון תל-אביב ליפו, זה לפני הרמזורים של המישטרה בדיוק. פר-נים ימינה, ואופ אופ עוצרים. זה מיד ב-התחלה, בפינה. פתוח שם כל השבוע, חוץ מיום שישי בלילה, כי כבר קר.

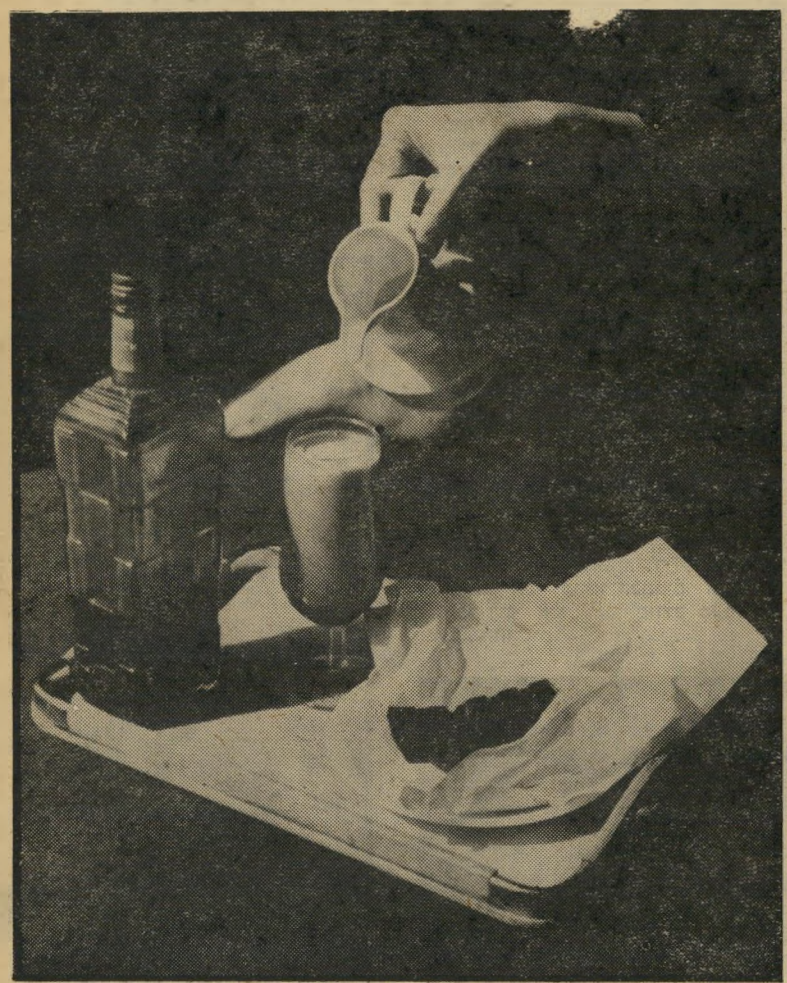
זה לא גורמלי רבותי. גם התעריף, למ-רות שכתבתי על המקום בעבר, ובלי עיך-הרע פוקדים קצת אנשים את העסק, הם לא העלו מחירים.

בישולים

משקה מטריף

חלק אולי מכיר את הפטנט, אבל חלק גדול אינו מכיר, והחורף הקרב זו ממש הזדמנות להוריד קצת הדרכות בעניין. אז ככה. אוספים את החברה. לברבאריים, שמעוים לבוא עם ריח נפטלין מהבגדים, לא להתבייש להעיר. אמא, שמאמינה ב-הומר, זה לא תירוץ. אמא מאמינה גם בחתונות. בציונים טובים, אז זה לא עניין. מושיבים אותם צופף, כמה יותר צפוף כמה יותר טוב. מדביקים מין עם מינו, או מין-עם-בלי מינו — איך שרוצים. מודיעים בדרסטיות שעכשיו החברה הולכים לקבל משקה מטורף.

מבררים מי אלרגי לחלב. מי אלרגי — מסמנים אותו בראש בתור אחד עם יל-דותרשה. ומוציאים אותו מהסיפור — הוא

משקה של חום ואהבה ללילות הקור

דן בן-אמון בקרוב! בקרוב!

הוורסיה העשרים מיליון לאגדה העתיקה

הגנבה המגודלת והנשואה חגגה עם השכן מתחת לשמיכות את נסיעת ה-עסקים של בעלה. גרסה, טחנה, ולעסה את העצם שלה — כמו חתול עם טרפו במקום-המיסתור.

הסופר הזה נהיה חכם יותר מספר לספר. עובדה, שום ספר שלו לא השגתי במחיר של קודמו. אם רק אפשר היה, ספרים שלו אני קונה דמן, ישר מתוך הראש. הימור בטוח רבתי. הימור בטוח.

לפתע, כמו בכל הסיפורים על פוסי-יום, חזר הבעלון במפתיע.

חושך אלוהים ירד לה בעיניים, אך תוך שנייה היא התעשתה. מתחה את השמיכה עד הסנטר, לכסות את כל ה-עניינים, ופתחה בצרחות על הבעל: "מה הגעת פתאום באמצע היום?!! עאה?!!"

הבעל חשב להתפקע.

"ומה עושה האיש הזה, הצביע על השכן, והקפיד בכך את זחילתו האיני-דיאנית אל הדרור.

"ומה עושה האיש הזה במיטתי?!! העו לדרוש תשובה. האישה צימצמה עיניה לסדק צר.

"אתה?!!!" שאנה בבס עמוק ומאיים — "שלא תחליף לי פה את הנושא?!!"